

blev opklaret. Men jeg skaffede baade dig og mig selv en smuk Oprejsning. Da jeg var kommen op paa mit Værelse, bandte og skældte jeg som en veritabel Storkorsridder; og da Opvarteren kom med Fremmedbogen, kunde jeg ikke dy mig men satte et flot »von« foran mit Navn. — Ryst ikke paa Hovedet! Du skulde bare have set, hvor det hjalp! Da jeg lidt efter gik ud, stod Værten i Forstuen og bukkede, som om han vilde kysse sine egne Støvlesnuder. Egenhændig slog han Døren op for mig med et allerydmygst: »Hr. Baron!«

Jeg har nu set mig lidt om paa *Unter den Linden* og sidder i Øjeblikket inde hos *Bauer* og skriver dig dette til. Ude fra Gaderne lyder en Summen og Brusen, der ikke lader mig i Tvivl om, at jeg befinder mig i et Verdenscentrum. Jeg har en Fornemmelse af at sidde midt inde i et kæmpemæssigt Vandhjul. Men hvad er vel ogsaa disse Millionbyer andet end uhyre Turbiner, der suger Menneskestrømmene til sig og udspyer dem igen efter at have berøvet dem deres Energimængder? Hvilken Koncentration af Livskraft! Der er noget formelig opløftende ved saaledes at fornemme Gulvet under ens Fødder dirre af to Millioner Menneskers udladede Energi. Hvad vil vi ikke i det kommende Aarhundrede kunne udrette, naar vi lærer at accumulere Arbejdsværdier, i Sammen-